Doğan Kardeş

Cüneyt KABAKÇIOĞLU

Sayı 339

COĞRAFYA DERSİNDE

Krş. 15

— XXIV —

Kadınların çığlığını işitenler sokağa fırladılar; fakat Mâsa'yı görünce onlar da hemen yine evlerine girip kapılarını telâşla kapadılar. Mâsa, yaklaştıkça, oyun oynıyan çocuklar, oyunlarını bırakıp çığlık çığlığa kaçışıyorlardı.

Sıraevlerin en sonundakine doğru ilerlerken, Mâsa «Bütün köy halkı büyülenmiş galiba, dedi. Sanki beni bütün ömürlerince görmemişler de şeytan görmüş gibi kaçışıyorlar!»

Kendi evinin kapısına gelince biraz durdu. İçeriye baktı. Üç kütüklük bir ateş alev alev yanıyor, fakat yemek hazırlığı yapılmıyordu. Hamaklarda kimse oturmuyordu. Halbuki bu saatte ekseriya Mâsa'nın babası ve erkek kardeşleri hamaklarına uzanırlardı. İçeriye girdi. İçerde birisi vardı galiba, çünkü şarkı söyleniyordu. Şarkının söylendiği tarafa dönünce, annesiyle kız

kardeşini gördü. Çamurlu bir yere oturmuşlar, yüzlerini bir bezle örtmüşlerdi. Vücutları kıpırdamıyordu. Fakat basit, acıklı şarkılarını söylerken, ikisinin de başı bir bu tarafa, bir öbür tarafa sallanıyordu.

YULA'NIN ESRARI

— Anlıyor musun Mâsa, biz seni öldü zannetmiştik!

Mâsa, hamağına oturmuş çatlak ayaklarını ilâçlarken, «Ama baba, ben ölmedim ki» dedi. Kakamuk, ateşe daha odun atarak : «Anladım, anladım» dedi.

Baba oğul birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Kakamuk uzun boylu ve dimdikti, saçları da uzun ve düzdü.

Dudakları ince, burnu kocaman ve kancalıydı. Hamağa, elinde kızarmış muzlarla döndü ve onları Mâsa'ya uzatarak konuşmaya devam etti.

— Dama su perilerinin seni götürmüş olmaları ihtimalinden bahsetti.

— Peki. Kusu, nereye gitiğimi size söylemedi mi ? O biliyordu.

— Oğlum, Kusu senden sonra köye döndü. Küçük La Tanta bile su perisinin seni çekip götürdüğünü söyledi.

Mâsa, içinden «O hınzır bacaksız her türlü yalanı söyler» dedi.

Köylüler birer ikişer, Kaka - muk'un evine dolup

ateşin etrafındaki yerlerini almaya başladılar. Köye dönenin Mâsa'nın kendisi olduğunu ve onun ruhu olmadığını duyunca hikâyeleri işitmek istiyorlardı. Artık Mâsa, kendini kahraman addediyordu. Sekizinci defa olarak, hamağına oturmuş, hikâyeyi baştan anlatıyordu : Domuz avcılarının Sukya'ya kızdıklarını nasıl işittiğini, şafak sökmeden kalkarak nasıl onların sandallarını çözerek suya koyuverdiğini, nehiri geçerek nasıl akıntıya karşı kürek çektiğini hep anlatıyordu. Hikâyenin bu kısmına gelince, bütün Kızıl derililerin yaptıkları gibi mubalağa etmiye başlıyor ve dev adamların mezarlarından çıkan gürültüyü anlatmıya çalışıyordu. Bunları anlatıken de kadınlar hemen yüzlerini örtüp uğunmaya başlıyorlardı.

Mâsa, Sukya'yı nasıl bulduğunu derin derin anlatırken, herkesin kendisini heyecanla dinlemesinden zevk alıyordu. Arada bir onun sözünü kesenler de oluyordu. Bazıları, onun sözlerini tekrar ediyor, bazıları o dakika hatırladıkları buna benzer hikâyeler anlatıyorlardı. Fakat sonunda yine dinlemeye başlıyorlardı. Sonra domuz mağaralarından bahsedip te ruh hediyesini nasıl yerine bıraktığını ballandıra ballandıra anlatırken, kadınlar yine yüzlerini örtüp uğunuyorlardı. Mâsa, onların korkudan böyle yaptıklarını biliyordu.

Fakat, bütün derinden izahatına rağmen, Mâsa, isim bulamayışından hiç bahsetmiyor, hattâ ad kazanması için Sukya'nın kendisine yardım edeceğine dair verdiği sözü bile anlatmıyordu. Domuzların mağarasında rastladığı kuşlardan da bahsetmedi. Belki de Sukya, onların bilmesini istemezdi. Biraz sonra kendi kuşunu hatırladı. Ayağa kalkıp onu getirmek istedi, fakat doğrulunca yine hamağının içine düştü, çünkü annesi ayaklarının acısını almak için onları ilaçlamış ve serin durmaları için yapraklarla sarmıştı.

Mâsa, annesine döndü «Kuku» dedi. «Kafesimi bana getirir misin ?»

Annesi, oğluna kafesi getirdi. O da, ateşin başında, kapağını açtı. Kuş da çıkıp patmağına kondu. Mâsa, ona biraz muz yedirdi. Kaka Muk, kuşu görünce heyecanla bağırdı.

— Bu kuşu nerede buldun ?

Başka birisi de lâfa karıştı : «Evet, evet söyle nerede buldun ?»

Omuzunun üstünden kuşu incelemeğe gelen başka birisi bağırdı:

— Ooo Wari - Yula !

Hepsi birden bağırıştılar :

— Devam edecek —

İPSİZ ve SÜRMEYİ GÖZDEN ÇEKMEK

Ankaradan Recep Şener kardeş soruyor :

«Konuşurken söz arasında bazı tuhaf deyimler kullanırız. Ama bunların manasını bilmeyiz. Meselâ : (ipsizin biri) yahut (adamın gözünden sürmeyi çekiyor) deriz. Bunlar ne manaya gelir ve bu sözler nereden kalmıştır. Lütfen cevap ver.»

Bu deyimlerin çok eski bir hikâyesi vardır. İlk önce (ipsiz) deyimini anlatalım :

Eskiden Anadolunun birçok yerlerinden İstanbula para kazanmak, şöhret elde etmek için adamlar gelirdi. Talihini denemek için İstanbula gelen bir taşralı, eğer parası yoksa hammallık ederek işe başlardı. Fakat hamal olmak için bir ip sahibi olmak gerekti. Bazıları ipe bile sahip olamadıkları için, bunlar halk arasında hakir görülür «ipsizin biri» denirdi. Sonraları bu deyim kendisine güvenilmez, elinden doğru dürüst bir iş gelmez kimseler için söylendi.

Şimdi (gözden sürmeyi çekmek) deyiminin nerden kaldığına gelelim :

Önce şunu söyliyelim ki, sürme denince akla kadınların gözlerine sürdükleri sürme gelmesin. Göz de insan gözü değildir. Eskiden tersanelerde (gemi yapılan yer) sandal ve gemi yapmak için pek çok kereste bulundurulurdu. Bu keresteler öyle gelişi güzel dışarda bırakılmaz, üstü örtülü göz göz ayrılmış sundurmalarda saklanırdı. Bu gözlere konan kerestelere sürme derlerdi. İşte gözden sürme çekmek, bu kereste gözlerinden bir kereste çıkarmak demekti. Tersanelerimiz çok sıkı bir surette muhafaza olunduğu halde yine de hırsızlık eksik olmazdı. Onun için bu hırsızlara halk kurnaz, maharetli, zeki, eli çabuk hırsızlar gözü ile bakardı. İşte (gözden sürmeyi çekmek) deyimi de buradan kalmıştır.

★

HAYVANLAR KONUŞURLAR MI ?

Fatihten A. T. Gündüzer kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, epeydir sana sormak istiyordum ama, fırsat bulamadım. Hayvanlar da bizim gibi konuşurlar mı ?»

Hiç şüphesiz, insanlar kadar mükemmel bir şekilde konuşan, anlaşan bir hayvan bulmak mümkün değildir. Bununla beraber, bazı hayvanlar kendilerine göre konuşmak imkânına sahiptirler. Meselâ köpekler, tehlike, neşe, korku, hiddet veya yalnızlık hallerini anlatmak için değişik şekillerde havlamasını bilirler. Maymunlar da konuşma bakımından bir hayli kabiliyetlidirler. Onlar da muhtelif hareketlerle düşüncelerini anlatabilirler. İnanılmıyacak gibi görünür, fakat sinekler bile birbirlerile anlaşır, konuşurlar. Arılar, konuşma kabiliyeti bakımından köpeklerden daha üstündürler.

★

AĞAÇLAR NEDEN SONBAHARDA YAPRAK DÖKER

İzmitten Sevim Gülgün soruyor :

«Ağaçlar neden sonbaharda yapraklarını döküyor da yazın dökmüyor ?»

Ağaçların çoğu kışa doğru yapraklarını dökerek dinlenmeğe çekilirler. İlkbaharda, yazda, parlak yeşil yapraklarile ortalığı süsliyen ağaçlar, kış gelince kimyasal değişikliklere uğrarlar. Yapraklarındaki klorofil, çok değişik renklerde bileşikler meydana getirir. Bu yüzden sonbaharda klorofil taşıyan çeşitli bitkilerle birlikte yapraklar da renk değiştirirler, kuvvetlerini kaybederler... Bilindiği gibi klorofilin normal gelişmesi için bol güneşe ihtiyacı vardır. Halbuki Sonbaharda havalar soğur, klorofil de normal faaliyetini kimyasal olarak kaybeder.

BAHAR

Bahar geldi, bahar
Her taraf yeşil;
Suda, havada çiçek kokusu.
Kuş cıvıltısı..

Bahar geldi, bahar,
Evimizin yapılması bitti,
Dedem sevincinden uçuyor,
Annemle babam memnun.

Bahar seni çok seviyorum,
İştahımı yerine getirdin.
Ağaçlara yaprak.
Evimize şenlik getirdin.

Barış KARCI

BU MAYMUNA NE OLMUŞ BÖYLE ? Ne olacak, gezginler onu Seylan'ın o güzel ormanlarından kaçırıp uçakla hayvanat bahçesine getirmişler. Aradan günler geçtiği halde bir türlü memleketini, annesini, babasını, kardeşlerini unutamıyor. Ne yiyor, ne içiyor, hep düşünüyor. Bu haline gören veteriner bayan, hasta olduğunu sanıp, ona ilâç içirmek istiyor, ama nafile... Vatan özlemi hastalığının ilâcı yoktur ki.. Allah hiç birimizi sevgili memleketimizden ve ailemizden ayırmasın.

HİKÂYE

İKİ ASLAN

Sİvri Diş, Lapuli sirkinin aslanıydı. Avrupa Hayvanat bahçelerinden birinde doğmuştu. Yine kafes içinde doğmuş Sivri Diş'in annesinin oğluna ilk öğrettiği şeyler şunlardı : Rahat yaşamak için ilkin terbiyeciyle iyi geçinmek lâzımdı. Bundan başka, yumuşak başlı olmağı bilmeliydi.

Annesinin öğüdü Sivri Diş'in kulağına küpe oldu. Bunun için Lapuli sirkinde tam üç yıldır terbiyecilik yapan Perandon'un öğrettiği numaraları hiç sızıltı çıkarmadan tekrarlardı. Terbiyeli ve uysal hali ona bütün sirk halkından başka sirk hayvanlarının da sevgisini kazandırmıştı.

Bir gün Sivri Diş'in yanına bir arkadaş verdiler. Bu, dışardan yeni avlanan bir aslandı. Kafese kapatılır kapatılmaz ortalığı müthiş bir kükremeyle sarstı. Kuvvetli pençeleriyle kafesin demir çubuklarını sökmeğe çalıştı. Yapamayınca, kafesin bir köşesinden onu seyreden Sivri Diş'e döndü.

— Adım Çarşamba, tuzağa düşmeden önce üç adam parçaladım. Sen nasıl düştün buralara ?

— Ben kafeste doğdum.

— Ne ?.. Demek ne çölün kızgın kumlarını, ne göklerin kızıllığını biliyorsun... Hür hayatın ne demek olduğunu da bilmezsin.

— Bilmem.

— Acıyorum sana.

Çarşamba, hem acıyarak, hem de biraz küçümsiyerek arkadaşını süzdü.

— İnsanlar seni koyuna çevirmişler. Aslanlığını bayağı kaybetmişsin.

Sivri Diş suçlu suçlu başını eğdi. Çarşamba, coşarak konuşmağa devam etti. O; hem kendini, hem arkadaşını hafesten kurtarmağa karar vermişti. Arkadaşına, insan ayağı değmemiş ormanların güzelliğini anlata anlata bitiremiyordu.

Sivri Diş onu ilgiyle dinledi. Fakat orman güzelliğinin karın doyurmıyacağını bildiği için,

— Ne yiyeceğiz orada ? diye sordu.

Çarşambanın cevabı hazırdı : Güneş battıktan sonra göllere su içmeğe giden taze geyik ve karacaları nasıl avlıyacaklarını anlattı. Sivri Diş düşünceli bir tavırla kuyruğunu oynattı.

— Olabilir. Ama burada yiyeceğimiz önümüze hazır geliyor... Yalnız dışardaki hayatı merak ediyorum doğrusu. Ne zaman gideceğiz ?

— Hemen yarın. Bu kafes boğuyor beni. Et getiren adamı devirdiğim gibi dışarı fırlarız.

Fakat iki arkadaş plânlarını kimseye fenalık etmeden yerine getirmeğe karar verdiler.

Sirk yoldaydı. Aslanların kafesinin bulunduğu araba bir kamyonun arkasına bağlıydı. Nasıl olduysa oldu, bağı koptu... Kamyon tek başına bayır aşağı indi. İki tekerlekli araba yan devrildi, kafesin kapağı açıldı. Sivri Diş'le Çarşamba hürriyete kavuştular.

Şehirden henüz çıktıkları için yakındaki bir fırından taze ekmek kokusu geliyordu. Sivri Diş yutkundu.

— Şu fırını bulalım da karnımızı doyuralım; dedi.

Fakat Çarşamba razı olmadı. Balta girmemiş ormandan başka yerde ağzına bir lokma bile koymayacağını söyledi. Avrupanın ortasındaki medeni bir memlekette öyle ormanlar bulunmadığından hiç haberi yoktu. Kıra daldılar. Epey dolaştıktan sonra ufak bir koruya çıktılar. Sivri Diş,

— Hemen göl kenarına gidip birer karaca yakalıyalım ! dedi.

Yürüdüler. Göle benzer bir şeye rastlamadan bir köye vardılar. Köy halkı iki aslanı görünce telâş ve korku içinde evlerine kaçıştı. Çarşamba yaptıkları tesirden pek memnundu. Köy sokaklarını korkunç bir kükremeyle sarstı' Sivri Diş de ortalığın telâşından faydalanarak kasabın dükkânının penceresinden bir koyun budu aşırdı.

Geceyi bir tarlada geçirerek yollarına devam ettiler. Kafesteki rahat hayata alışkın olan Sivri Diş sızlanmağa başladı :

— Tabanlarım patladı ağabey. Yürüyemem artık... Açlıktan gözlerim kararıyor. Ne yapayım böyle hürriyeti!... Keşke kafesimde oturup terbiyecimizle çalışsaydım.

O böyle mırıldanırken Çarşamba, yoldan geçen bisikletli bir çocuk gördü. Bir sıçrayışta bisiklete yetişti. Çocuğun ceketinin yakasından tuttuğu gibi onu Sivri Diş'e götürdü.

— Al sana bir ziyafet kardeş!

Sivri Diş o zamana kadar hiç insan eti yemediği için birden irkildi. Sonra, korkudan bayılan çocuğa dikkatle bakınca,

AİLEMİZ

Yaz demez, kış demez
Yağmur demez, kar demez
Çalışır durur babam.
Baş köşede oturur,
Büyükannemle dedem
Bana şeker getirir
Teyzem, halam, eniştem.
Ninemi çok severim,
Hiç birini incitmem.
Sözlerini dinlerim...

Gültan ELEMEN

FARELER ARASINDA

Yazan ve Çizen :
Güngör Kabakçıoğlu

— 2 —

Farelerden biri dedi ki : «Bu vaziyet böyle devam edemez, bu soğuk yerden kurtulmak için bir çare bulalım.»

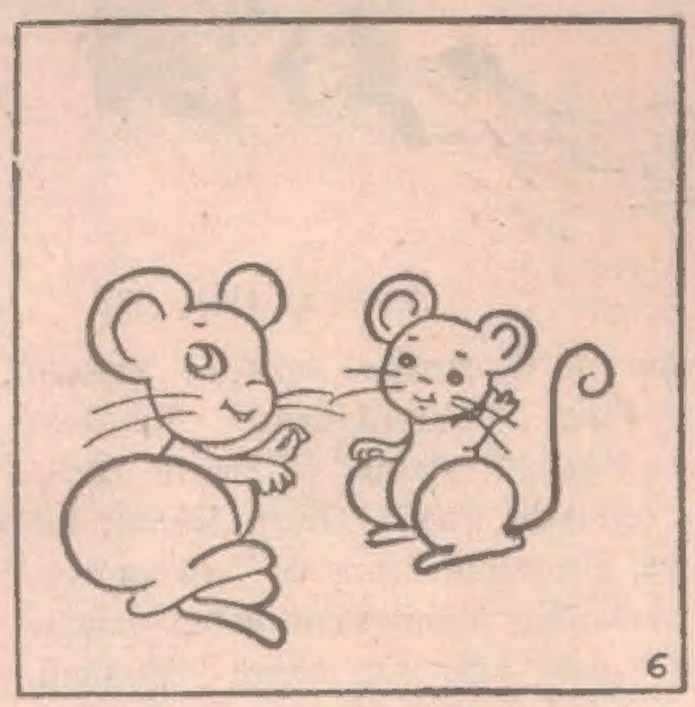

Tam bu sırada küçük fare içeri girdi ve «Aman burası ne soğuk, ben sıcak bir yer buldum.» dedi. Öteki fareler «Nerde» dediler.

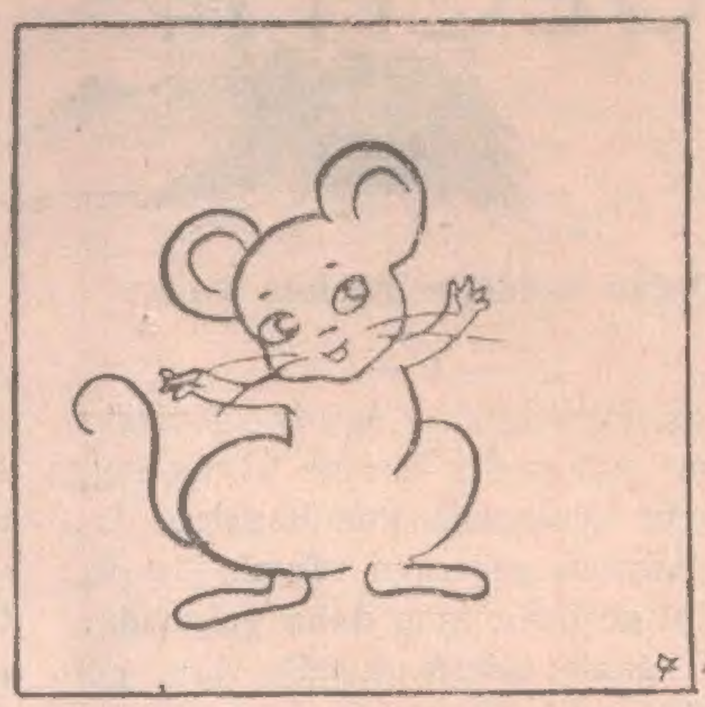

Küçük anlatmaya başladı. «İçerde kocaman bir şey var, içi öyle sıcak ve güzel ki, isterseniz oraya taşınalım.»

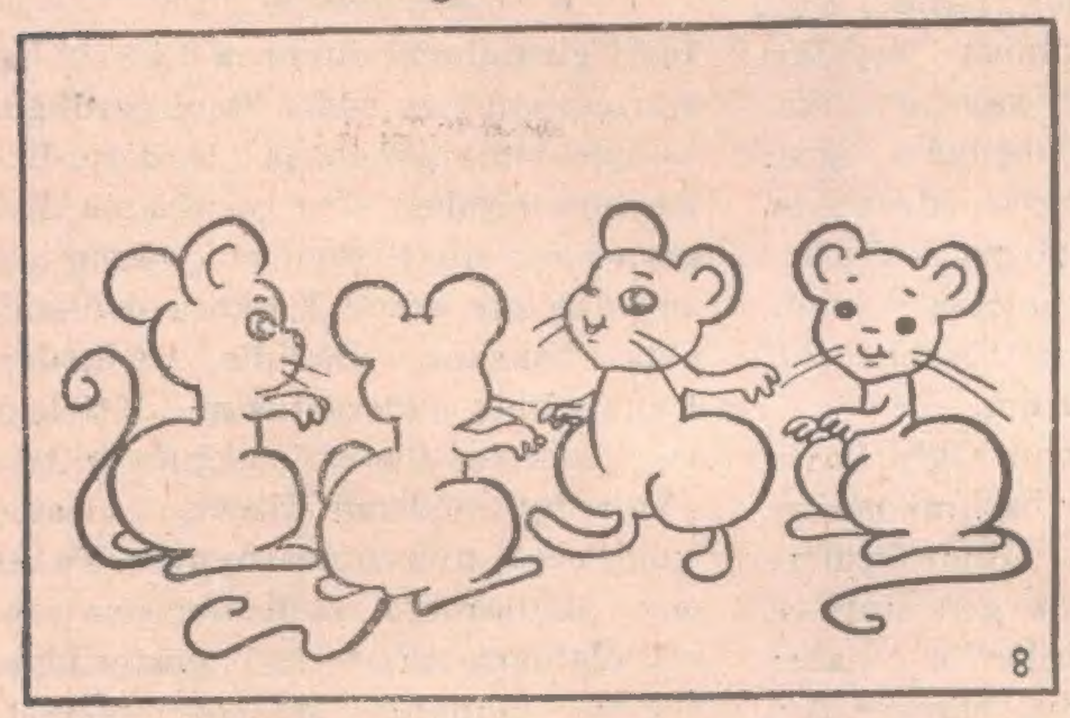

Farelerin anneleri : «Oraya nasıl gideceğiz,» dedi, ortanca fare ortaya atıldı. «Bu iş için benim bir fikrim var.» Küçük fare «Ne imiş o !» dedi. Ortanca anlattı. Sarman bizi yakalayamıyor ve bu sebebten, bu soğuk kilerden çıkamıyor. Onla anlaşalım.

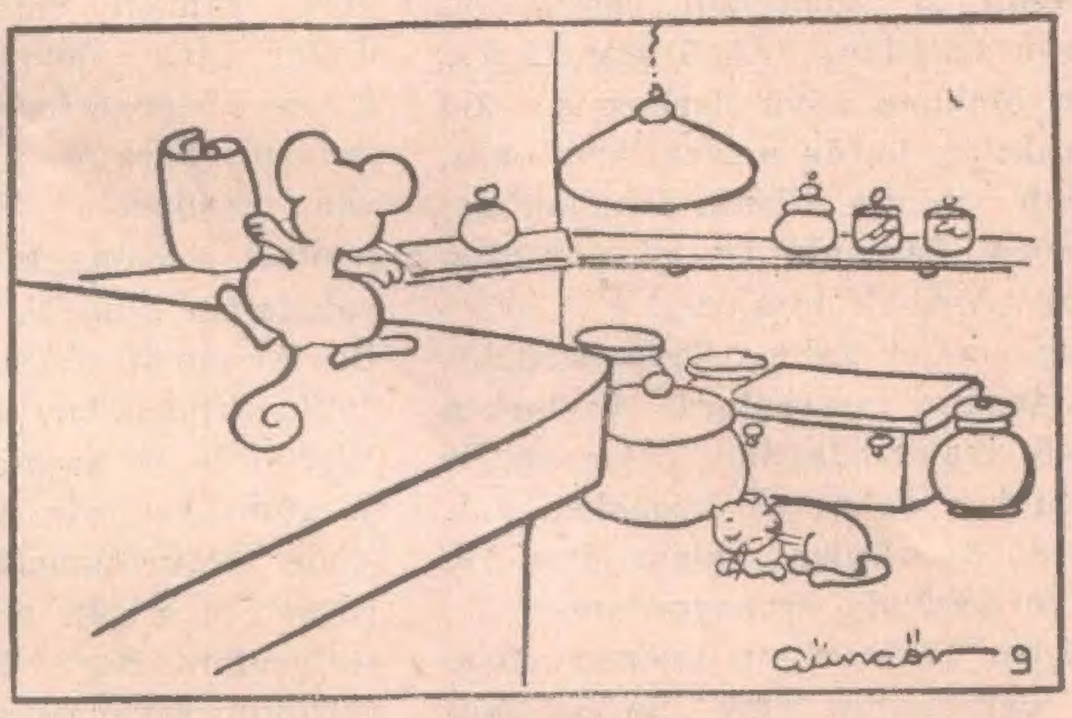

Bu fikri kabul edildi. Bir kâğıda şartlar yazıldı. Küçük fare kâğıdı aldı, hemen orada bulunan yüksek bir dolabın üzerine çıktı.

— Aman ne yapıyorsun Çarşamba ağabey! diye bağırdı. Bu çocuk son temsillerimizi verdiğimiz şehirde her pazar gelip numaramızı alkışlardı. Son defasında sen de vardın.

Çarşamba yerdeki çocuğa baktı.

— Hakkın var... Hattâ beni görünce, «İşte tam bir Orman kralı...» demişti. Evet, bu çocuğu yiyemeyiz.

Bundan sonra yolda rastladıkları birkaç kişi de sirke gelenlerden çıktı. Sivri Diş'in söylediğine göre öyleydi... Daha sonra bir yamaçta otlıyan bir inek sürüsüne rastladılar. Hayvanlar, kuyruklarını kaldırarak kaçıştılar. Yalnız birkaç günlük buzağısiyle sıska bir inek kaldı. İnek, gözlerinden iri yaş taneleri döke döke aslanlara yalvardı :

— Ne olur, yavruma dokunmayın. Açsanız, beni yiyin !..

Çarşamba, ortalığı titreten bir sesle,

— Aç da söz mü !.. diye kükredi. Açlıktan bastığım yeri görmüyorum. İneğin üzerine atılacak oldu, fakat Sivri Diş razı olmadı :

— Olmaz ağabey. Biz bunu yersek, anasız yavru nasıl yaşar ? Ben öyle vahşiliğe alışmadım doğrusu. Bu hayvanı yesem vicdan azabımdan hazmedemem.

Sivri Diş, sirkten kaçtığına pişmandı : yeri rahat, yiyeceği boldu...

Çarşamba, tecrübeli bir gözle ineği süzdü : bir deri, bir kemikti.. Eti, orman geyikleriyle karacanın etine benzemekten ne kadar uzaktı !

İç çekerek.

— Hadi biraz daha yürüyelim, dedi. Sonunda elbette ormana çıkacağız. O zaman istediğimizden âlâ yiyecek buluruz.

Tam o sırada yamacın öbür yanından birkaç adam göründü. Sivri Diş, aralarında sirk sahibi Lapuli ile terbiyeci Peranalon'u tanıdı. Sevincinden olanca hıziyle onlara doğru koşmağa başladı. Yanlarında bulunan adamlardan biri,

— Parçalayacak bizi!.. diye bağırdı, tüfeğini omuzlayıp Sivri Diş'e nişan aldı. Hayvan terbiyecesi,

— Sakın ateş etme çavuş. Aslanımdan eminim. Bizi gördüğüne sevindiği için koşuyor.

Aslanların iyi niyetine pek inanmıyan terbiyeci jandarmaları inandırmak için hayvanların önüne kocaman bir et parçası attılar. Bunu gören Çarşamba bile, bakir ormanı aramaktan vazgeçti, ete saldırdı. Ama Sivri Diş, açlığı bile unutmuştu, terbiyecisinin ellerini yalıyordu.

DAR GEÇİT

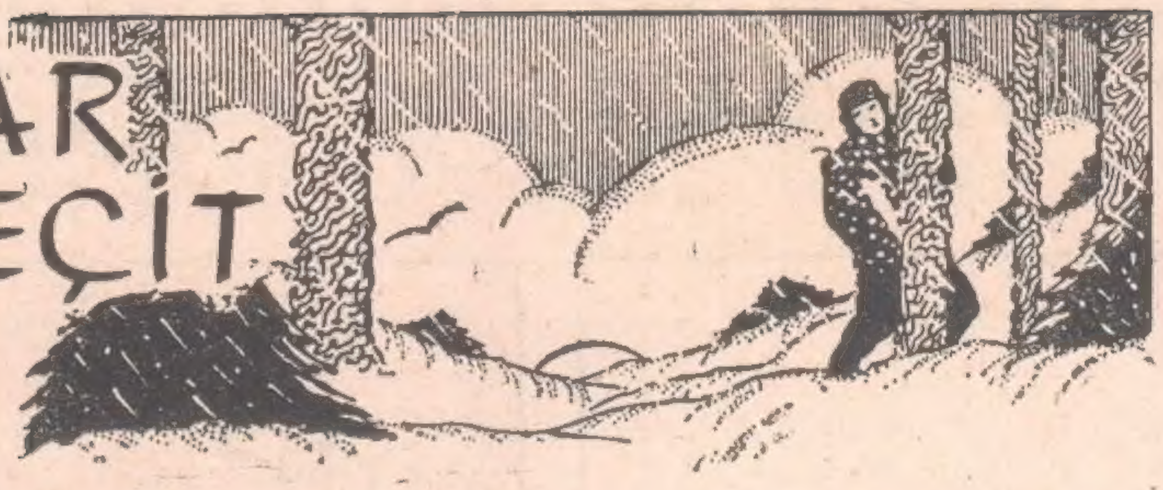

Doğan Kardeş'in Romanı No. : 1

Çeviren : Or. - Az.

— I —

Doğup büyüdüğüm Ayköy denizden yarım mil kadar içeride küçük bir ırmağın kenarında kurulmuştu. Irmak köyden geçerken ufacık bir dere gibi görünür ama daha yukarıdan iyice geniş, adetâ küçük bir göl gibidir.

Küçükken köyümüze ay gölün üstünde geceleri pırıl pırıl yandığı için Ayköy dediklerini sanırdım. Fakat sonradan bu tahminimin yersiz olduğunu anladım. Köyümüze tâ eskiden Mohune köyü derlermiş. Bu ad, vaktiyle bütün o tarafların sahibi olan zengin ailenin adından geliyormuş. Zamanla bu ad unutulup yerini Ayköy'e bırakmış.

Benim adım John Trenchard'dır. Anlatacağım maceralara başlarken 14 - 15 yaşlarındaydım. Annem ile babam ben daha çok küçükken ölmüşler.. Bu yüzden halam Miss Arnold'un yanında oturuyordum.

Hikâyem 1757 yılının kışında başlar. Lâmbasının içine bir an saklanan Alaaddin'in maceralarını okuyordum. Bu masal beni kötü kötü düşündürmeğe, korkunç şeyler hayal ettirmeğe başlattı. Sanki küçük bir odada kapatılmışım da duvarlar üstüme doğru yürüyor, beni ezmek istiyordu.

Kitabı elimden bırakarak dışarı, sokağa çıktım. Güneş batmış olmakla beraber daha ortalık kararmamıştı. Etraf öyle sessiz, sakindi ki... Sokağın ta öteki başında tak ! tak ! diye bir sesin gelmekte olduğunu duydum. Bu mezarcı Ratsey olacaktı. Yeni bir mezar taşı hazırlıyor galiba diye düşündüm. Yavaş yavaş o tarafa doğru ilerliyerek kapısından içeri baktım.

Ratsey de beni görmüştü. «Gel John. İçeri gir.» diye seslendi. «Gel de bana ışık tut.»

İçeri girdim. Ratsey küçük bir mermerin üstüne

DAVİD BLOK

15 yaşında gemiden atılan bir kurşunla öldü.
21 Haziran 1757

yazmıştı. O sırada herkes zavallı David'ten bahsediyordu. Köydeki kahvehaneyi işleten Elzevir Blokun oğluydu David. Onun ölümünden sonra Elzevirin kimsesi kalmamıştı. O zamanlar memlekete gelen mallar için kırala ağır bir vergi ödenirdi. Bu vergiden kurtulmak için halk kaçakçılığa baş vurur, getireceği maları gizlice sokmağa çalışırdı. Mallarla yüklü gemiler sahilde bir yere yanaşır, variller, fıçılar, sandıklar içine doldurulmuş eşyaları kimseye göstermeden karaya çıkarırlardı. Kıralın, kaçakçılarla uğraşan, memlekete vergisi ödenmiyen malları sokmağa çalışan kimseleri yakalayan gümrük kolcuları vardı. Bu iki gurup arasında bazen şiddetli çarpışmalar olurdu.

Elzevir'de bir kaçakçıydı. Oğlu David de gümrükçülerin bir baskını neticesinde öldürülmüştü. Gümrükçülere Elzevir'in o gün orada gemisini boşaltacağını Bay Moskev'in haber verdiğini söylemişlerdi. Maskev Ayköy civarında geniş toprakları olan zengin bir adamdı.

Ratsey taşın yazısını bitirmişti. Yaptığı işi seyretmek için birkaç adım geri çekilirken «Ah, Ah» diye içini çekti. «Bu yaşta bir genci öldürmeğe nasıl kıyar insan... O çarpışmada esir edilen öteki üç kaçakçının asılacağı söyleniyordu. Talihsizlik.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

— Ne yapalım, 15 yıl fil biniciliği yaptım.

Neyse bugünlük bu kadar yeter. Pazartesi günü de harflerin içini boyarım. Şimdi kahveye kadar gidelim seninle. Elzevir çok üzülüyor. Biraz oyalayıp teselli edelim zavallıyı.»

Kahveye gittiğimi duyacak olursa halamın kızacağını biliyordum. Fakat buna rağmen gittim.

Kahveye gelince Ratsey kapıyı açtı, beraberce içeri girdik. Girdiğimiz oda da yer kumdu. Oraya buraya birkaç dağınık masa sandalye konmuş, duvarlara bir iki resim asılmıştı.. Odanın öteki ucunda büyükçe bir ocakta ateş yanıyordu. Elzeviri ateşin başına oturmuş, derin derin düşünür bulduk. İri yarı güçlü kuvvetli bir adamdı. Köyde onun hakkında fazla birşey bilen yoktu. Herkes pek kazançlı bir işi olmadığı halde onun ne diye bu kahveyi işlettiğini merak ederdi. Hem bir hayli de zengin görünürdü.

İçeri girdiğimizi duyunca Elzevir başını çevirip bize baktı. Beni gördüğüne memnun olmamışa benziyordu. Ratseye hitaben «Bu çocuğu ne diye getirdin ?» diye söylendi. «John çocuk değildir artık. Koskoca delikanlı oldu baksana. Davidle yaşıttılar. Rahmetlinin mezartaşını bitirmek için bana yardım etti, ışığımı tuttu.» «Ya.» diye söylendi Elzevir: «David şimdi ebedi uykusunda uyuyor. Fakat onu öldürenlere öldürülmesine sebeb olanlara rahat yüzü göstermiyeceğim.» Bununla Maskew'i kastettiğini anlamıştım.

İki adam karşılıklı oturup konuşmağa başladılar. Bir müddet sonra Elzevir bana dönerek «Çocuğum» dedi. «Sen artık evinize gitsen iyi olur. İyice karanlık basmadan evine dön. Sonra korkarsın.»

Kabasakal Mohuna ailesinden birinin adıydı. Dar geçitte gömülüydü. Fakat halk arasında bir yere sakladığı kıymetli bir yüzüğü bulamadan öldüğü için bir türlü rahat yatamadığı geceleri mezarından kalkıp köyün içinde dolaştığı söylenirdi. Kabasakal'ın korkusundan gün battıktan sonra Dar geçitte kimse dolaşmağa cesaret edemezdi.

Kabasakal'ın asıl adı John Makune idi. Harpten sonra Kıral Şarl'ın hapis edildiği kalenin kumandanıymış. Kıralın elinde fevkalâde büyük taşlı bir yüzük varmış. John kırala bu yüzüğü kendisine verirse kaçmasına yardım edeceğini söylemiş. Kral razı olmuş. John sözünü tutmamış, Kıral kaçarken yakalatıp, yeniden hapsetmiş. *— Devam edecek —*

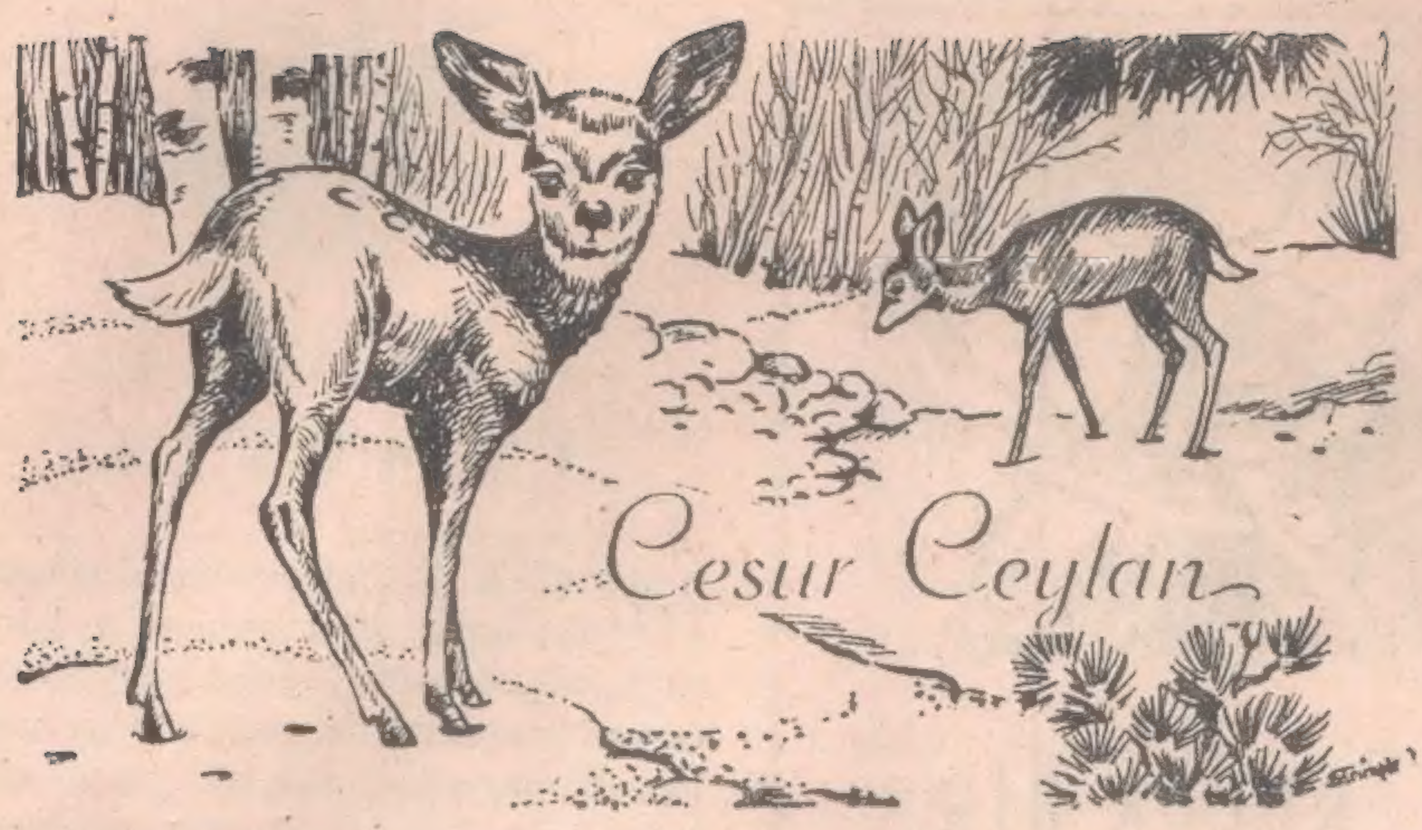

Cesur Ceylan

Hayvanlarla dost geçinenler bunların ne kadar duygulu olduklarını çok iyi bilirler. Bir çiftlik sahibinin görüp de bana anlattığı olay hayvanlardaki analık sevgisinin en güzel bir örneğidir. Bakın ben de size anlatayım, sevgili kardeşlerim :

Mayıs ayının bir gününde, öğleden sonra bu çiftçi, çiftliği çevrelerinde beygirle gezerken ilerideki çalılıkların arasından bir toz bulutunun yükseldiğini görür. Hemen dürbününü gözlerine kaldırarak şu olaya, hayretler içinde, şahit olur :

Dişi bir ceylan tarafından kovalanan bir kurt çalılık etrafında fırıl fırıl dönmekte ve biraz ileride bir ceylan yavrusu da bunları seyretmektedir. Çiftçi derhal durumu kavrar : Bir kurt, yavru ceylanı kapmak istemiş, ana ceylan da kurda saldırmıştır.

Kurt, çabukluk bakımından, hasmını yenemiyeceğini bildiğinden meydandan kaçmamakta ve ceylanı yorup usandırmak için çalılığın etrafında durmadan dönmektedir. Yavru ceylan, anasının bu durumunu görmekten üzüntü duyarak birdenbire her iki hayvanın yanlarına doğru ilerler. Ceylan, yavrusunun bu akılsızca hareketinden ürkerek büsbütün kendini toplar ve gayret gelir. Sert tırnaklı ayaklarıyla kurdun arka ayaklarını şiddetle çiftelemeğe muvaffak olur. Bu acı ile yere yuvarlanan kurt tekrar ayağa kalkar ama, topallamkta ve ayğının bir trafı kanamaktadır. Duyduğu acıdan öfkelenen kurt hemen geri dönerek ceylanın üzerine hücum eder. Kurtların ne kadar korkunç bir hayvan olduğunu, sivri dişlerinin en dayanıklı derilerden bile geçtiğini ve bir koyunu bir anda boğup öldürdüğünü çok iyi bilirsiniz değil mi ?

İşte bütün bunlardan habersiz olan zavallı ceylan hemen oradan kaçmıyarak analık duygusunun tesirile kurdun üzerine atılır ve vahşi hayvanın dişlerile harekete geçmesine meydan vermeden demir tokmağa benziyen ayaklarile durmadan kurdu çiftelemeğe devam eder.

Bu kavga dakikalarca sürer ve toz bulutları havalanır durur.

Nihayet çiftçi bu bulutların yavaş yavaş azaldığının farkına varır. Etraf adamakıllı dumandan sıyrılınca kavganın neticesi belli olur :

Ceylan hasmının yere uzanmış leşi etrafında böbürlenerek dolaşmakta ve biraz sonra da yavrusuna yaklaşarak onu yalamaktadır.

Korkunç bir hasma karşı ceylana bu kuvvet ve cesareti veren hep analık duygusudur, sevgili kardeşlerim.

V. ŞEREFLİ

UCUZ BİR MÜZİK ÂLETİ

Aynı boyda, mümkünse beyaz camdan 12 tane boş şarap şişesi alın. Şişeleri yan yana dizin. Birincisine, dibinden 2 buçuk santim kadar su koyun. İkincisine 5; üçüncüsüne7,5... Böylece ikişer santim arttırarak su koyarsanız 12 nci şişe tamamen dolar. Yaptığınız musiki âleti bir çeşit ksilofondur. Biraz uğraştıktan sonra, ağır olmıyan parçaları çalabilirsiniz.

★

«Balina balığı» dediğimiz hayvanın balık değil, memeli bir hayvan olduğunu biliyor musunuz ?

İKİ KÜÇÜK KÖYLÜ KARDEŞ KONUŞUYOR.

— I —

— Kavaklar kimin ?
— Benim..
— Söğütler de benim !..
— Ev kimin ?
— Benim..
— Tarla da benim !..
— Sarı inek kimin ?..
— Benim..
— Kara düğe de benim !..
— At kimin ?..
— Benim..
— Tay da benim.

— II —

— Kim geldi ?.
— Fatma geldi..
— Ne dedi ?.
— Açım dedi..
— Ne yedi ?..
— Ekmek yedi..
— Ne içti ?..
— Ayran içti..
— Ne oldu ?..
— Doğa gitti..
— Dağda kurt var,
Fatmayı yer !..

— III —

Geldi.. geldi..
Koyun geldi..
Geldi.. geldi..
Kuzu geldi..
Geldi.. geldi..
Keçi geldi..
Geldi.. geldi..
Babam geldi..
Koş, Fatma, koş..
Kapıyı aç !..

— IV —

Kara kedi
Miyav dedi..
Bir kuş tuttu.
Hemen yedi..
Daha yok mu.
Bana ?.. dedi..
Ayşe gitti,
Süt getirdi..
— Ses çıkarma,
Al, iç !.. dedi.

Tarık ORHAN

KÜÇÜK BİR ZENCİ MASALI

Vaktile, bir zenci köyünün tarlalarına bir fil dadanmış, ne ekilse uzun hortumuyla sömürür, yiyemediklerini de koca ayaklariyle çiğnermiş.

Fili çok sayan Afrika yerlilerinin hiç biri kutsal hayvana dokunamıyormuş. Fakat Oao adındaki cesur ve çok zeki bir cenkçi filden kurtulmanın çaresini bulmuş. Bu işi şöyle başarmış.

Oao, ayın tam olduğu bir gece cıvarın en uzun Hindistan cevizi ağacına çıkmış. Ay gökte görünür görünmez onu kapmış. Yıldızlar heyecandan kıpır kıpır titreşmeğe başlamışlar. Ama ayı kurtarmak için ellerinden bir şey gelmemiş.

Yere inen Oao ayın üstüne birkaç karınca koymuş. Sonra, ayı, bir çember gibi, ormana doğru fırlatmış. Yuvarlana tekerlene giden ayın peşine bir tapir takılmış : Obur hayvan ayın üstündeki karıncalara göz dikmiş... Her şeye meraklı olan maymun tapirin arkasına takılmış. Aç bir panter, maymunu yakalayıp karnını doyurmak istemiş. Hepsi, birbirlerinin peşinden ormana dalmışlar.

Yaptıkları gürültüden uyanan fil fena halde kızmış. O da aç panteri kovalamağa başlamış. O panteri, panter maymunu, maymun tapiri, tapir de ayın üstündeki karıncaları kovalayıp durmuşlar...

Koşa koşa ormanın dışına çıkmışlar. Birdenbire, önlerine büyük bir şelâle çıkmış. Şelâle yolu kapadığı için ay yana sapmak istemiş ama, hızını alamamış, karıncalarla beraber suyun içine düşmüş. Karıncaları takip eden tapir, tapiri yakalamak isteyen maymun, maymunu yiyecek olan panter, panterden öfkesini almak isteyen fil de olduğu gibi suya gitmişler...

Tekerlek gibi yuvarlak ay suyun üstünde doğrulmuş, havaya fırlamış. Ötlek karıncalar aya takılı kalmışlar. kurnaz tapir bir timsahın sırtına çıkarak kıyıya atlamış. Maymun, bir lyanos dalını yakalayıp her zamanki çevikliği ile sahildeki ağaçlardan birine tırmanmış. Yalnız; ne ötlek, ne kurnaz, ne de çevik olan panterle fil suda boğulmuşlar...

Oao'nun yaptıkları belki de gerçek olmuş. Ayın tam olduğu bir gece başınızı kaldırıp dikkatle bakın : üzerinde ötlek karıncaları da, etrafında yıldızların telâşlı telâşlı nasıl kırpıştığını da göreceksiniz.

KIRMIZI YUMURTA

MARTIN ilk haftasından başlıyarak; hava ister yağmurlu, ister karlı olsun bakkallarda, yumurtacılarda kırmızı yumurta görülmeğe başlar. Yanlarındaki zümrüt yeşili taze soğanlarla, tıpkı iri kırmızı çiçekleri andırırlar.

Hristiyanlar Paskalye yortularında birbirlerine kırmızı yumurta hediye ederler, bunlarla sofralarını süslerler.

Yumurtaları kırmızıya boyamak âdeti Milâttan önceden beri bilinmektedir. Dünyanın yaratılışına ait efsanelerin çoğunda yumurtadan bahsedilir. Eski Hintliler, kâinatın, uçsuz bucaksız okyanusun içinde yüzen altın yumurtadan çıktığını söylerlermiş.

Eski İranda da dünyanın yumurtadan çıktığı inancı varmış. Yunan tarihçisi Herodot, dünyanın yumurtadan çıktığına dair bir efsane anlatır. Bu yumurta, Feniks adında bir kuşun yumurtasıymış. Yüzyıllarca yaşıyan bu kuş birkaç kere yakılmış ama, her defasında külleri birleşip, kuş yeniden canlanmış...

Buna benzer bir efsaneye Fin Millî destanı olan Kalevala'da rastlanır : «Bir gün sınırsız okyanusun üstünde dolaşan Kudretli Tanrı Veinemainen'in kucağına bir ana kartal konarak yuva yapmış, kuluçkaya yatmış. Kucağında bir sıcaklık hisseden Veinemainen dizlerini oynatmış. Yumurtalar okyanusa dökülmüş ve kırılmış. Veinemainen,

— Yumurtanın alt kabuğu yeryüzü, üst kabuğu da gökyüzü olsun ! demiş. İçindeki sarı kısım gökteki güneş olacak. Sana gelince yumurta akı; gece karanlığını aydınlatan ay olacaksın. Kalan ne varsa, yıldız olsun !»

Zamanımızda da geri kalmış bazı kabileler arasında yumurtanın sihirli kuvvetine inananlar hâlâ görülür. Seyyah John Freger kitabında, Assam'ın Hazis dağlarında yaşıyan bir kavmin yumurtaya verdiği önemden uzun uzun bahsetmektedir :

«Hazislilerin bütün hayatı yumurta falı üzerine kurulmuştur. Yere atı-

lan yumurtanın kırılınca ne şekil alacağına bakarlar, bunu izah etmeğe çalışırlar. Saatlerce süren yumurta falı çoğunda kavgayla biter. Bulunanlar bu sefer birbirlerini yumurta bombardımanına tutarlar. Etraf sarılı beyazlı bir göl ve bir yığın kabuk oluncaya kadar dövüşürler.»

Birisi hastalanır veya başına bir dert gelirse yumurtaya şu sözler söylenir :

— Ey yumurta ! Bizler, sadece zavallı insanlarız. Halbuki sen, ruhlarla görüşecek, onlarla bizim aramızı bulacak kudrettesin. Söyle, ne yapmamız lâzım ? Evimize hastalığı gönderen kimdir; haber ver bize ! Şeytan evimizdeyse, düştüğün zaman kabuğunun dış tarafı; evimizin dışındaysa kabuğunun iç tarafı yukarı gelsin ! Böyle diyerek yumurtaya tükürür, kabuğuna kırmızı balçık sürerler. Bunu yaparken de yumurtadan,

— Sana hakaret olsun diye tükürmedim. Temizleyip boyamak için yaptım bunu ! diye özür dilerler.

Daha sonra yumurtayı, bu işe mahsus bir tahtanın üstünden kaydırırlar. Hem kırılan kabuk parçalarından, hem yere yayılan yumurtanın şeklinden aradıkları cevabı bulurlar.»

N. Y. T.

★ ★

MERAKLI ŞEYLER

★ Orman içine dikilen bir ağaç boş bir sahaya tekbaşına dikilen ağaçtan daha çabuk büyür, zira ışık alabilmek için boy verir.

★ Eski Mısırlılar sabun kullanmazlardı. Yıkanırken su veya zeytinyağı kullanırlardı. Yıkanmak da pek âdetleri değildi. Yalnız asılzadelerin haftada hiç olmazsa bir kere koku sürünmeleri mecburi idi.

★ Fok balığı, memeli hayvan olduğu halde, suyun içinde 7 dakika kalabilir.

★ Tavukların, yumurtladıkları yumurtaları bazan gagalarile kırmaları, içini değil, kabuğunu yemek içindir. Zira tavuk, yumurtanın kabuğunu yapabilmek için kirece muhtaçdır. Bunu etrafında bulamazsa kendi yumurtasının kabuğundan tedarik etmeğe çalışır.

★ Birayı Almanlar değil, İngilizler icad etmişlerdir.

★ Dünyada en fazla kullanılan hububat maddesi buğday değil, pirinçtir. 700 milyon Asyalı her gün pirinç yerler.

★ Afrikadan dönen bir film operatörü, iki ay ormanları dolaştığı halde bir tek vahşi hayvana rastlamadığını söylemiştir.

★ Şehir dışı yollarda vazife gören Fransız polisleri, karanlıkta görünen, ışıklı başlıklar giymektedirler.

YILLARDAN SONRA

— 8 —

Öteki. çocuğun merakını anlamış olmalıydı. «Kraliyet Konseyi üyesiyim; adım Kont Barankur, dedi. Ya sen kimsin genç kurtarıcım ?» Tristan hafifçe kızardı. «Adım sadece Tristan. Kimsesiz bir çocuğum. Beni bir şato sahibi kırda bularak büyüttü.»

Tristanın hayat hikâyesi Kont Barankuru çok ilgilendirdi. «Aileni bulmağa yarayacak hiç bir eşyan, bir hatıran yok mu ?» Tristan, sağ bileğinin iç tarafında, kızgın demirle yakılmış bir işaret gösterdi.

«Sadece bu var.» Kont Barankur bu işaretle ilgilendi. «Bu işaret seni bir gün tanımak maksadiyle yapılmıştır;» dedi, çocuğun nereye, kime gittiğini sordu.

Tristanın acıklı durumunu öğrenince onu yanına seyis olarak almayı teklif etti. «Bugünkü hareketin cesur bir çocuk olduğunu gösteriyor. Yanımda çalışırsan, ilerlemek için pekçok fırsat bulursun.»

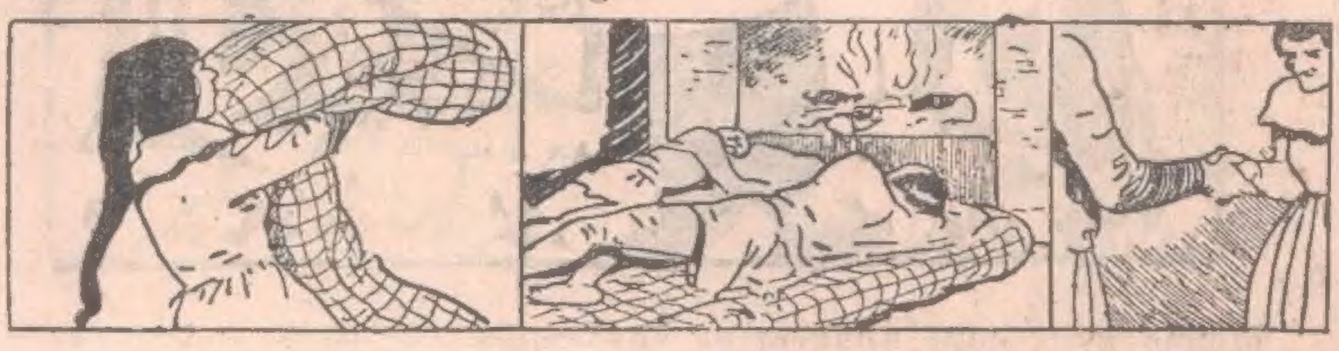

Tristanın bu teklife ne kadar sevindiğini anlatmağa hacet yok. Artık evsiz, işsiz değil. İhtiyar kadın iki Tanrı misafirine yataklar hazırladı.

Tristan, şato yangınından sonra ilk defa sıcak bir odada, temiz yatakta rahat bir uykuya daldı.

Güneş doğarken Boluvanın evinden ayrıldılar. Kont, kâhya kadına teşekkür ederken, hırsızların nasılsa görmedikleri, küçük bir para keseciğini çıkarıp ona verdi.

— Devam edecek —

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın

İkramiyeli Aile Cüzdanı

sizi de

bir ev sahibi

edebilir.

Memiş evin kapı anahtarını kaybetmiş, bir türlü bulamıyor. Ona yardım edin de anahtarı kolayca bulsun.

BİLMECE

Bir ağaçta on iki kuş var. Bir avcı geliyor, dört tanesini vuruyor, ağaçta kaç kuş kalır ?

Hiç kalmaz !

★

Aşağı inerken kıkır, kıkır güleri yukarı çıkarken şıpır, şıpır gözyaşı döken nedir ?

Kuyu kovası !

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

SOFRADA

Bir eski zaman babası, çocuklarına sofrada konuşmayı yasak etmiş. Bir gün, çocuklarından biri yemek yerken :

— Baba, baba, diye bağırmış.

Babası, sert sert yüzüne bakınca, çocuk korkusundan sinip susmuş. Yemek bitince baba, oğlunu yanına çağırıp sormuş :

— Şimdi söyle bakayım sofrada bana anlatmak istediğin neydi ?

— Yediğin salatada küçük bir sümüklü böcek vardı da !..

★

BOKS HAKEMİ OLUR MUŞ...

Annesi küçük Orhan'a:

— Ayıp değil mi? Senin yaşındaki çocuk (10) a kadar mı sayar? Böyle giderse büyüdüğün zaman ne olursun?

Orhan — Boks hakemi olurum.

★

DAVETSİZ MİSAFİR

— Benimle yemek yemek ister misin ?

— Tabiî isterim. Nerede ?

— Annene söyle, akşama yemeğe sizdeyim !

★

MİYOP AMCANIN AVCILIĞI

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl — 26 Mart 1953 — Sayı : 339

— 13 —

Cerri su borusuna tırmanarak küçük balkona çıkmağı deniyecekti. Orada pencereden girip giremiyeceğine bakacaktı. Çılgınca bir plândı bu. Çünkü binanın o kısmı gölün üstündeydi. Yalnış bir hareket Cerrinin o yüksekten suya taş gibi düşmesine sebep olabilirdi. Fakat Davidi bu merhametsiz adamların eline bir kere daha düşürmemek isteği her şeyden üstündü. Kesin adımlarla su borusuna yaklaştı, iki e-

liyle, sağlam olup olmadığını yokladı.

Tam o anda, iki kuvvetli kol Cerriyi havaya uçururcasına kapıp kaldırdı. Yüzünü örten sert bir el bağırmasına mani oldu. Cerriyi kaçıran adam hızlı adımlarla yürürken çocuk bir iki defa çırpındı. Fakat baş edemiyeceğini anlayınca yenildiğini kabul etti. Göle atılacağını tahmin ediyordu. Aklından, «Bağlamazsa belki kurtulurum...» düşüncesi geçti.

O anda Cerriyi tutan kuvvetli kollar birdenbire gevşeyip onu bıraktı ve Cerri kendini... kayığında. daha doğrusu, Domenika Babanın kayığında buldu. Hızlı bir tekme kayığı tâ gölün ortasına yollardı. Her şey o kadar çabuk olup bitti ki, ne Cerri, ne de arkadaşının böyle tuhaf bir şekilde kayığa dönüşüne şaşıran Pepen adamı seçemediler .

Pepen, merakla,

— Sana bir şey olmadı, değil mi Cerri ağabey ? diye sordu.

— Hayır. Ne olduysa, Davide oldu... Hadi dönelim artık.

Cerri küreklere sarıldı. Konuşmadan karşıki sahile yol almağa başladılar. Arkadaşının kederini paylaştığını göstermek için Pepen ayaklarının dibine oturdu. Bir an başını kaldırıp «A, yağmur başladı...» diyecek oldu : alnına ve eline birer damla düşmüştü. Fakat gök yıldız doluydu. Pepen anladı : Cerri ağlıyordu...

Domeniko Babanın kayığını bağlayıp küreklerini yerine yerleştirdikten sonra eve döndüler. Dönüşlerinde de kimseyi uyandırmadılar. Usulcacık odalarına geçtiler. Başını yastığa koyar koymaz uykusu bastıran Pepen birdenbire silkindi: boğuk bir hıçkırık sesi uykusunu dağıttı.

Cerri, duyurmamak için yorganı başına çekmiş, öyle ağlıyordu. Bu büyük kederi yatıştırmak için Pepenin elinden bir şey gelmezdi. Yavaşca, gürültü etmeden, yatağından kaydı, dışarı çıktı. Merujinin odasına giderek kapısını hafifçe tıktıkladı. Uykusu hafif olan Meruji hemen yataktan fırladı, kapıyı açtı.

— Ne oldu Pepen ?

Pepen, yavaş konuşması için parmağını dudaklarına götürdü.

— Cerri ağabey çok üzüldü. Davidin yüzünden... Onun yanına git Meruji.

Çocuklar fısıldaşırken Lidyanın kapısı da aralandı. Çocukların haline uyarak o da, yavaşca,

— Bir şey mi oldu, ne konuşuyorsunu burada ? diye sordu.

— Ağabeyim çok üzülmüş; Davidin yüzünden...

— Ne oldu Davide ?

Arkadaşının sırrını vermek istemeyen Pepen, kısaca,

— Gitti; diye cevap verdi.

— Gitti mi ?.. Kaçtı yani ?..

— Hayır, gitti.

Meruji,

— Ben ağabeyime gidiyorum Lidya abla, dedi.

— Evet evet, git. Pepen bana meseleyi anlatır.

Fakat Pepenin genç kıza verdiği cevaplar «Gitti» ve «Bilmem»den ibaretti. Lidya, Merujiyi beklemeğe karar verdi. Pepeni yatmağa yolladı.

Cerri, Merujiye vakayı anlattı.

— Benim yüzümden oldu... Ben kaçırdım Davidi... Belki hayvanın ölümüne sebep olacağım !

Ağabeyisinin kederine içten katılan Meruji de ağladı. Cerri, içi boşalınca biraz sakinleşti. Meruji onu uyumak üzereyken bıraktı. Dışarda onu bekleyen Lidyaya meseleyi anlatınca genç kız da üzüldü.

Ertesi sabah villâda en erken kalkan Meruji oldu. Ağabeyisine yardım etmek için bir plân kurmuştu. Adaya gidip köşktekilerden kediyi soracaktı.

Meruji rıhtıma doğru yürümeğe başladı. Tesadüfe bakın ki. rıhtıma varmadan Pepen one ulaştı. O da, Davidi aramak için adaya gitmeğe karar vermişti. Meruji memnun oldu :

— Daha iyi ya. Beraber gideriz.

Fakat yanlarında büyükleri olmıyan iki çocuğu adaya götürmek Domeniko Babanın pek işine gelmiyordu. Başını kaşıyarak, piposunu ağzının bir tarafından öbür tarafına geçiriyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

Tam o sırada Lidya yanlarına yaklaştı. O da aynı maksatla Domeniko Babaya gelmişti. Yalnız plânı biraz başkaydı. O, Domeniko Babayı adaya yollamak istiyordu. Lidyanın fikrini, Domeniko Babadan başlıyarak herkes beğendi.

Böylece, bir gece önceki sarsıntıdan sonra Cerri mışıl mışıl uyurken Meruji, Pepen ve Lidya gölün kenarında merak ve sabırsızlıkla Domenika Babayı bekliyorlardı. Bu bekleyiş hayli uzun sürdü. İhtiyar balıkçı adaya balık getirmiş gibi sokulacağı için birkaç balık tutması gerekmişti.

Bir saat sonra, Domenika Babanın sandalı belirdi. Ayakta kürek çeken adamın asık suratı aldığı neticenin iyi olmadığını gösteriyordu. Kayıktan yere atlarken, kısaca, — **Devam edecek** —

YEŞİL HAZİNE

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

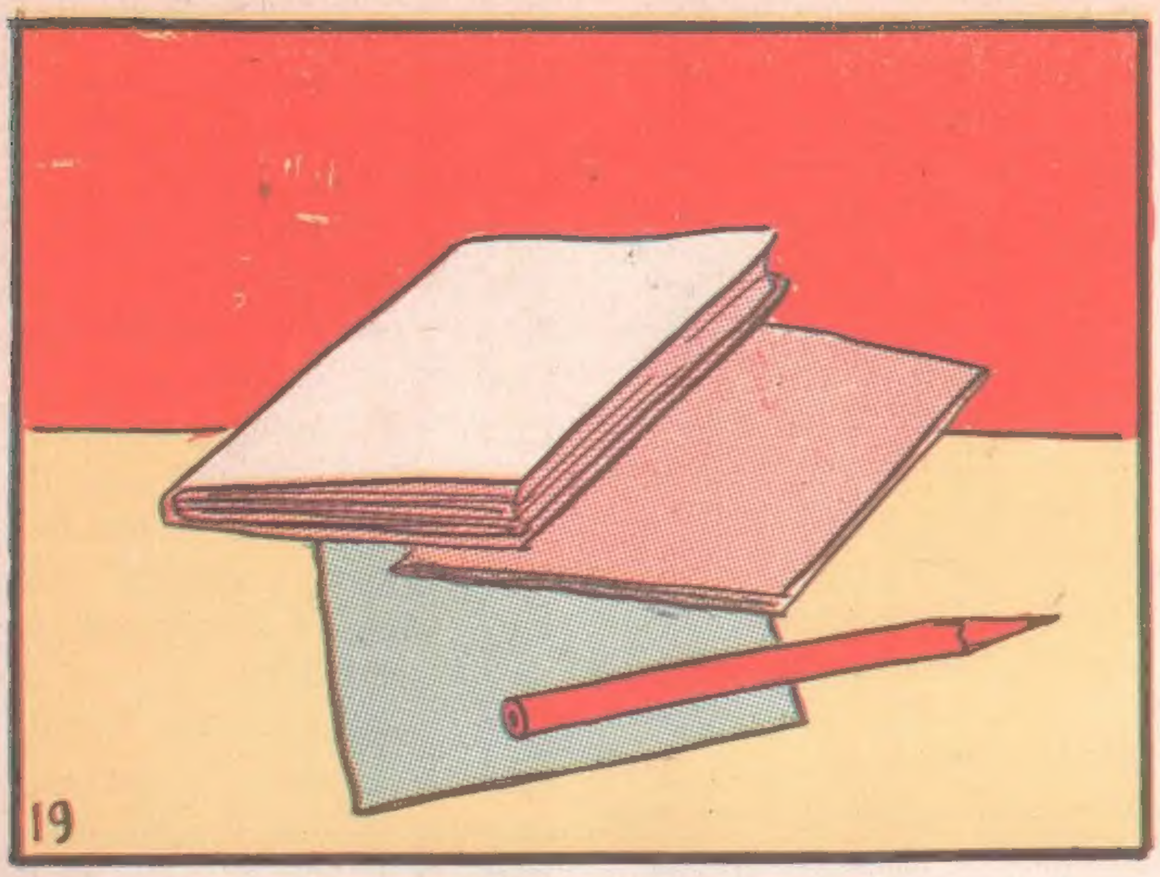

Hâtta okuyup yazabilmek için bile ağaca lüzum vardır. Çünkü kâğıt, kâlem, çantamız herşey ağaçtan yapılır.

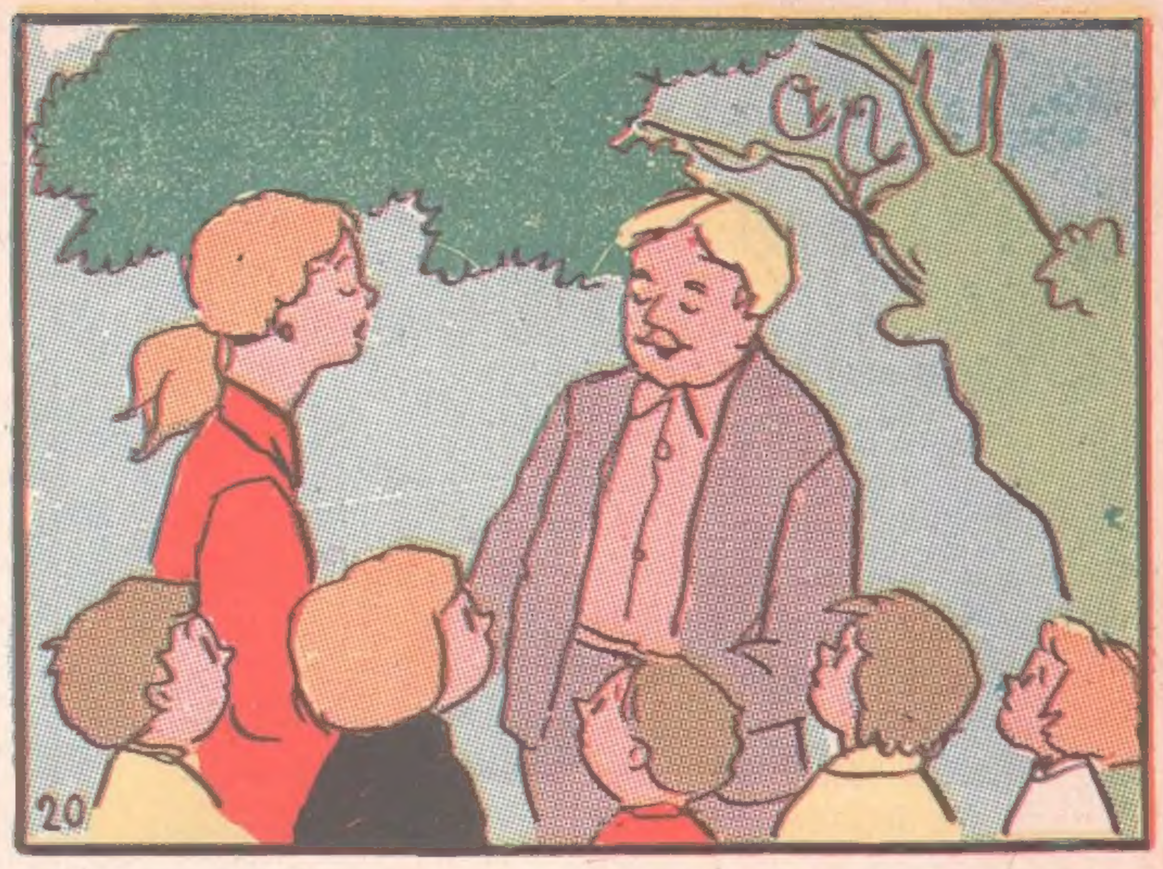

Fakat ormanın bunlardan başka daha birçok faydaları vardır. Bunu, başımdan geçen bir olayla anlatayım.

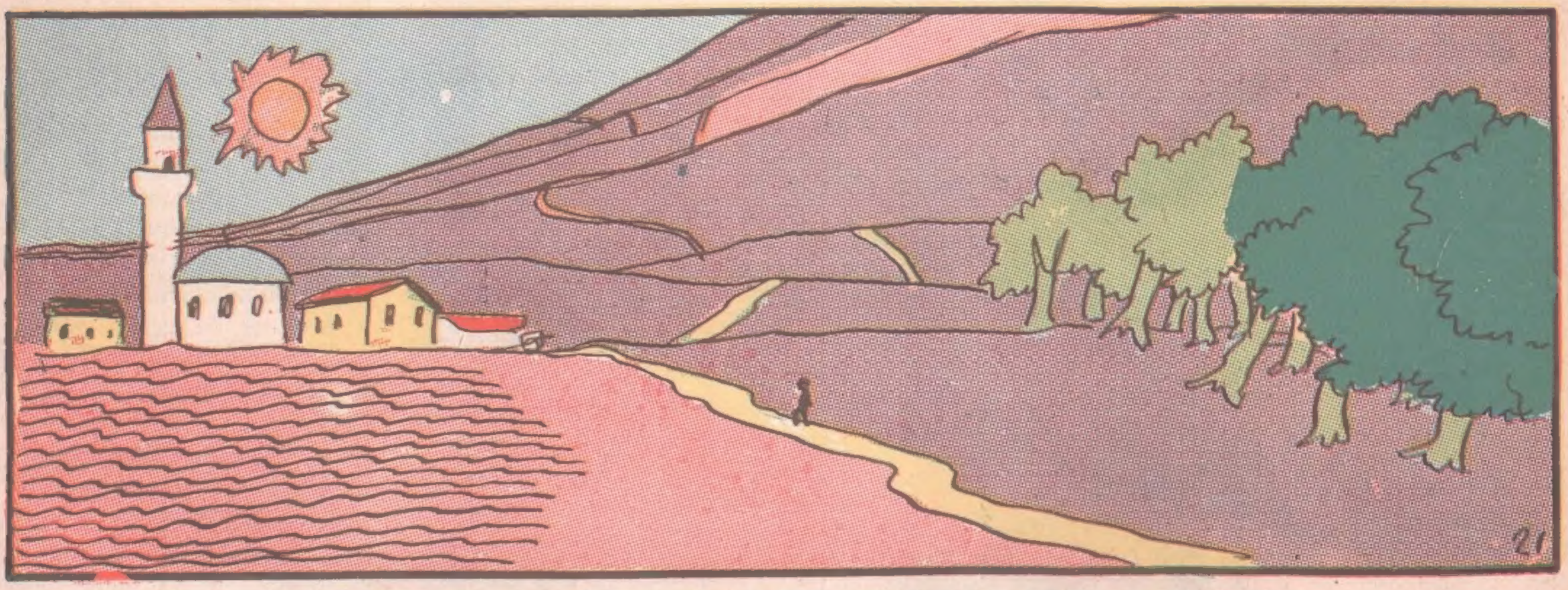

Yıllarca önce beni bir köye tayin etmişlerdi, bu köy çok güzel bir ormanın yanındaydı.

Köylüler ormanın nimetlerinden bol bol faydalanıyor, refah içinde yaşıyorlardı.

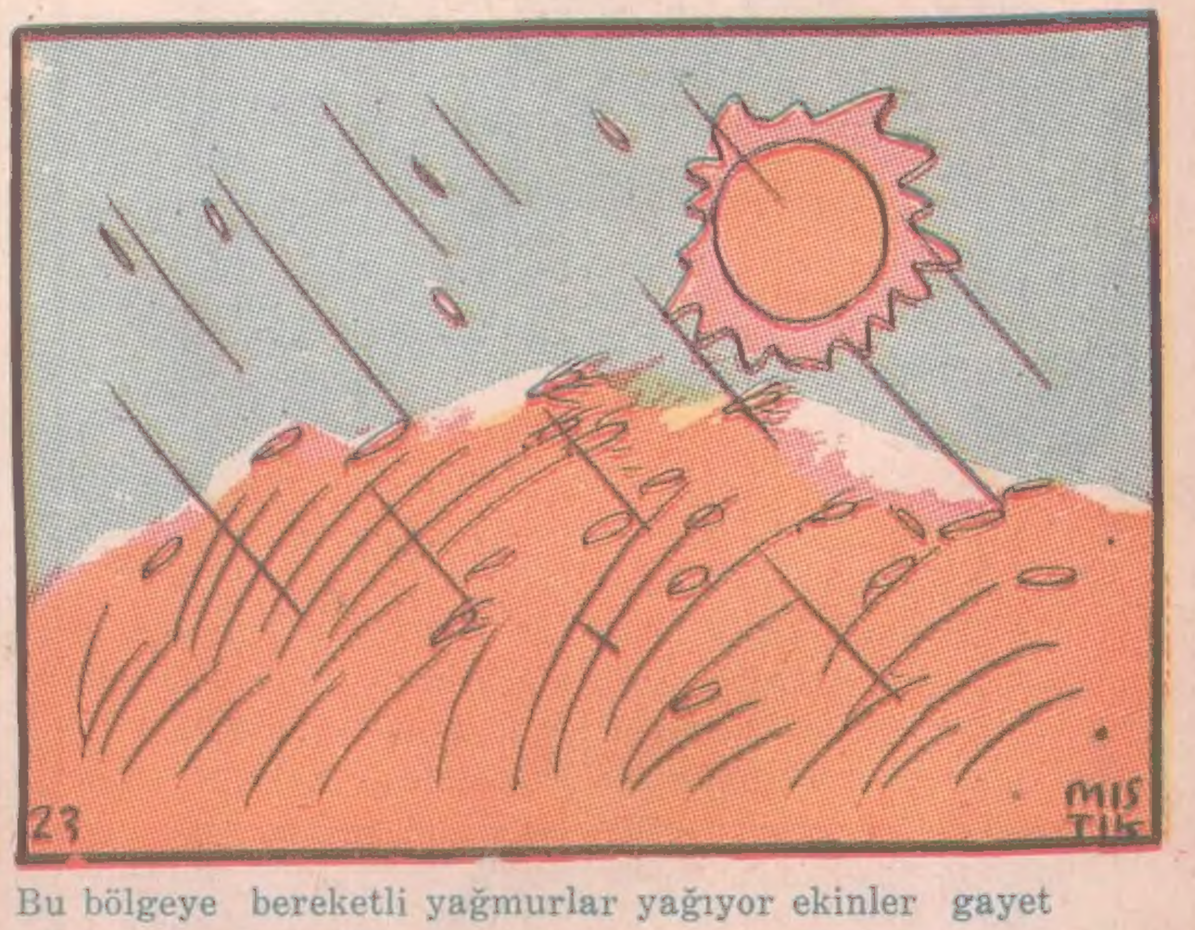

Bu bölgeye bereketli yağmurlar yağıyor ekinler gayet iyi yetişiyordu.

— Devam edecek —